

Іваниця Артем Володимирович
курсант факультету підготовки фахівців
для підрозділів кримінальної поліції ДДУВС

ДЕМОКРАТІЯ В ІСТОРІЇ КРАЇН СВІТУ

Я хочу розглянути історичні етапи розвитку провідних країн на той час є яскравим прикладом народного волевиявлення та першоджерел демократії. Яскравим прикладом можуть бути: Англія, Сполучені Штати Америки, Франція.

Людям давно відкрилися помилки деспотичної влади, побудованої за принципом військово-бюрократичної ієрархії. Вчені шукали спосіб як організувати владу в державі, щоб вона залежала від народу і служила йому.

Уперше демократія затвердилася в древніх Афінах у V столітті до н.е. Афіни послужили прикладом для інших міст Древньої Греції.

Громадяни давньогрецьких міст-держав вважали основою основ волю людини, невідчужувані права, що належать їй від народження. Цю волю гарантувала приватна власність на майно, у тому числі на землю. Тому в Греції розвився вільний ринок, що забезпечував її жителям більш високий рівень життя, чим у сусідніх народів.

Почуваючи себе вільними, знаючи свої права і можливості, греки вірили у свої сили, знали, що зможуть поліпшити життя своєю працею.

Громадяни почувались вільними, тому що могли безпосередньо впливати на внутрішню і зовнішню політику свого міста-держави. Адже усі важливі питання життя міста і його взаємин із сусідами вирішували збори громадян. Воно приймало закони й обирало вищих посадових осіб.

Недоліком давньогрецьких демократій було те, що збори простою більшістю голосів могли вирішити практично будь-яке питання без усяких правових обмежень. Не було конституції, зводу законів, суди звершувались присяжними (у складі 501 громадянина), більшістю голосів вирішували вина людина чи ні. Не зв'язана рамками закону демократія в Афінах часом приводила до парадоксальних результатів - демократичні Афіни за критику на своїй адрес присудили до смерті філософа Сократа.

У свою чергу країни Європи переступаючи поріг феодалізму також почали створювати систему панування кожної особи-демократичну систему. Таким чином ми переходимо до нашого основного питання. “Яскравим прикладом можуть бути: Англія, Сполучені Штати Америки, Франція.”

Всі ці країни внесли свій величезний вклад в демократичні принципи сьогодення. Завдяки всім цим процесам в світовому співтоваристві постало питання про загально-прийнятий закон, який став би загальним джерелом прав та свобод людини, тому була створена Загальна Декларація Прав Людини – 1948 р.

В історії демократії можна побачити злети і падіння. Історією зафіксовані моменти встановлення та краху демократичного режиму. Можна навести деякі моменти тріумфу демократії.

Англія – XIII ст.

Коли король Джон Безземельний підвищив податки, мало не дійшло до відкритого бунту баронів, духовенства й міщан. Король, якому загрожувало скинення з трону, в 1215 році видав Велику Карту Свобод, яка стала фундаментом англійської демократії. Вона забороняла впровадження нових податків без згоди Великої ради, а, крім того, ув'язнення і кару конфіскацією майна вільних людей без судового вироку. Отож, в цих ситуаціях королівська влада повинна була уступати правопорядку. Велика Карта Свобод підтримувала право протесту підданих правителю, який правив несправедливо й порушив признані привілеї. Майже через п'ятдесят років виник новий конфлікт між королем та його підданими. Його наслідком було скликання перших зборів представників різних станів; збори мали розширити свої уповноваження й стати двопалатним парламентом, який складався б з Палати лордів і Палати громад.

Франція – XVIII ст.

У XVIII ст. філософів захоплювала ідея суспільного договору, згідно з якою суспільство треба було розуміти як добровільне об'єднання розумних індивідів, які домовляються в справі покликання політичної влади. Право на правління, таким чином, виникало виключно за згодою підлеглих. Цю ідею старалися втілити в життя під час французької революції, коли було схвалено Декларацію Прав Людини та Громадянина, яка гарантувала всім громадянам свободу й рівність перед правом. Потверджувала вона також, що метою правителів мусить бути збереження натуральних прав людини – свободи, власності, безпеки й протесту проти гноблення. Декларація формулювала також принцип суверенності народу: вся влада мала походити тільки й виключно з надання народом. Під час революції були прийняті дві конституції: перша давала громадянам виборчі права, але робила їх залежними від майнового цензу, друга поширювала їх на всіх чоловіків, незалежно, чи багатими були, чи бідними.

Сполучені Штати – XVIII ст.

Англійські колонії в Америці, об'єднані в боротьбі за незалежність з англійською монархією, утворили нову федеративну державу – Сполучені Штати. Отці Засновники Сполучених Штатів залишили більшу частину влади в руках окремих штатів (колишніх колоній). Федеральна влада, тобто центральна, мала займатися лише необхідними справами. Було впроваджено принцип поділу влади на три гілки, згідно з яким законодавча влада мала займатися насамперед ухваленням законів, виконавча влада – дійсним правлін-

ням, а суд повинен був залишитися незалежним арбітром, який розв'язує всі спори. З часом Найвищий суд почав виконувати ще одну, дуже істотну функцію: перевіряв, чи постанови законодавчої влади не суперечать конституції. Якщо виявляв, що справді суперечать, вони втрачали свою чинність. Таким чином, влада більшості стала обмеженою – вона не могла представляти довільних прав, а лише такі, які узгоджувалися з конституцією.

Трагічний досвід II світової війни дав зрозуміти народам, якою важливою річчю є визначення елементарних і необхідних прав кожної людини, які не може скасувати жодна – навіть демократична – влада. У 1948 р. Генеральна Асамблея ООН ухвалила Загальну Декларацію Прав Людини, в якій підтверджувалося, що кожна людина народжується вільною і рівною, має право на життя, працю й відпочинок. Держави, які прийняли Декларацію, задекларували цим самим, що запишуть ці права у своїх конституціях і законах.

Отже, не викликає сумніву, що демократія як політична та правова цінність і світоглядний ідеал стала невід'ємним елементом політичної свідомості мільйонів громадян.

Квасневська Є.С, Терещенко В.Ю.
студентки Криворізького факультету ДДУВС.

Науковий керівник – Візниця Ю.В.,
доцент кафедри СГД КФ ДДУВС
кандидат соціолог. наук, доцент

ПРОБЛЕМИ ЦІННІСНИХ СПРЯМУВАНЬ ОСОБИСТОСТІ В ПРОЦЕСІ ПРОФЕСІОНАЛЬНОГО ВИБОРУ У СФЕРІ ПРАВООХОРОННОЇ ДІЯЛЬНОСТІ.

Молодь сьогодні переживає глибоку кризу цінностей, гостро потребує соціальної філософії та ідеології, яка б роз'яснила їй зміст сьогодення. В зв'язку з цим є актуальним дослідження проблеми професійних ціннісних орієнтацій молоді, оскільки сама система ціннісних орієнтацій визначає змістовний бік життєвих пріоритетів особистості. Особливу **актуальність** ціннісні орієнтації, їх структура та характеристика набувають в процесі професійного вибору майбутніх правоохоронців.

Мета даної публікації – розкрити поняття професійного розвитку особистості на етапі вибору професії та з'ясувати яким чином ціннісні орієнтації впливають на професійне самовизначення майбутніх співробітників органів МВС.

В ході дослідження вважаємо за необхідне вирішити наступні **задачі**, а саме: 1) структурувати цінності професійного вибору тих, хто вбачає своє професійне майбутнє як службу в правоохоронних органах; 2) зробити спро-